

Kjøbenhavn afdrages 800 Kr., i Købstæderne 700 Kr. og paa Landet 600 Kr. Det proportionale Forhold er nu forandret, idet nu det samlede Fradrag ikke kan overstige henholdsvis 900 Kr., 750 Kr. og 600 Kr. Jeg ser ikke, af hvilken Grund man i denne Henseende har fraveget Forholdstallene mellem de 3 Sætter i Loven af 1870. Og saa der viser der sig en lille Væere for Købstæderne og Kjøbenhavn, som jeg ingenlunde misunder dem, men jeg mener, det er hensigtsmæssigt at se, hvorledes Forholdstallene stille sig. Jeg henstiller altsaa, hvilket Tal man vil vælge. — Med Hensyn til Skalaen tør jo ingen vove at tage i sin Mund de fæle Ord „stigende Skala“. Det kan jeg fuldstændig vel forstaa, skønt den stigende Skala jo er praktiseret rundt om i Udlandet — ogsaa i Preussen har man den — og de Forslag, der tidligere i saa Henseende have været fremme, have jo været af en meget besteden Art, idet de i det højeste ere gaaede til at fordoble Procenten. Jeg skal imidlertid ikke dvæle nærmere derved. Det er ganske klart, at de, der ikke interessere sig for Gennemførelsen af en Indtægts- og Formuestat, have ingen bedre Vej at gaa, end at opstille en ret stærkt stigende Skala, saa ville de vistnok opnaa deres Duffe. Det skal jeg derfor paa ingen Maade tage Ordet for, skønt jeg er enig med det ærede Medlem for Fredensborg (S. Haage) i, at der vistnok i og for sig er en vis Rimelighed derved. Med Hensyn til den Skala, som er opstillet i Forslaget, vil jeg dog imidlertid sige et Par Ord, ikke, fordi jeg skal sige noget videre derimod, men man maa dog se paa enhver Ting, hvad den indeholder, hvis man skal give den sit Bifald. Loven af 1870 opstillede Skalaen saaledes, at for det første var det mindste Beløb skattefrit, dernæst fradroges dette Minimumsbeløb, disse Begyndelsessatser, lige op til 1,200 Rigsdaler og det halve af Begyndelsessatzen lige op til 2,000 Rigsdaler. Det Forslag, der nu er forelagt, gaar ud paa, at der skal fradrages de samme Beløb i al Skatteindtægt helt op til Toppen, hvad enten det nu bliver det ene eller det andet. Den sidste Beregning har sin utvivlsomme Fordel. Naar man bliver staaende ved visse Trin i Skalaen, virker det jo altid saaledes, at der indtræder en Ubillighed for dem, der staa lige tæt ved Grænsen. Der bliver pludseligt et væsentligt Spring i Skattebyrden mellem dem, der f. Eks. have nogle faa Kroner under 4,000 Kr., og mellem dem, der have nogle faa Kroner over dette Beløb. Dette er altid en Ubillighed, men kan noget imødegaaes derved, at man fastsætter flere Trin. Jo flere Trin man faar, desto mere udviskes denne

Uretfærdighed. Regeringen har foretrukket gennemgaaende at trække det samme Beløb fra. Der er ingen Tvivl om, at rationelt set er denne Vej den rette; men jeg gør kun opmærksom paa, at dens praktiske Virkning ikke vil blive stor for de høje Indtægter. Om der fradrages et saadant Beløb som 600 eller 900 Kr. fra en Indtægt paa 100,000 Kr. er jo fuldstændig ligeegyldigt; men et saadant Fradrag gør sin Virkning, som det navnlig ses ved en Sammenligning med Loven af 1870, for Satterne mellem 2,400 og 4,000 Kr. Der vil der efter Loven af 1870 kun være at fradrage Halvdelen af Begyndelsessatserne, medens der efter det foreliggende Regeringsforslag vil blive fradraget det hele Beløb, s: at i det nuværende Forslag er der i denne Henseende en Fordel for Skatteindtægterne mellem 2,400—4,000 Kr., hvilket ogsaa utvivlsomt er en Fordel for de Egne i Landet, der have den største Del af disse Indtægter. Det er ikke ud af Misundelse, jeg taler, og jeg skal ikke gøre Modstand dertil; men jeg gør kun opmærksom paa, at derved vil der i Forhold til Loven af 1870 yderligere blive en Fordel for de af mig nævnte Skatteindtægter. Jeg gentager imidlertid, at selve Skalaens Beregning har en saa utvivlsom teknisk og rationel Fordel, at jeg ikke skal gøre nogen stærk Indsigelse dertil.

Jeg gør dernæst opmærksom paa, hvad der utvivlsomt vil blive hilset med en ganske særlig Tilfredshed, at Regeringen har medtaget en Formuestat. Der er jo altid Anledning til at glæde sig over, at en Ansæelse, som i mange Aar har været omstridt, og som man har kæmpet for, efterhaanden trænger igennem og anses for rigtig og retfærdig. Vi have jo i Motiverne til Forslaget Udtalelser for, at Forslaget hviler paa den Erfendelse, at der selvfølgelig ikke er noget bedre Skatteemne end Formuen, og lad mig føje til, at der heller ikke er nogen Skattebasis, med hvilken Befolkningen er mere fortrolig her til Lands. Det vil vare længe, inden man gør sig ret fortrolig med Indkomsten, den have vi paa Landet levet os ganske bort fra. Vi ligne væsentligst efter Formue, saa at en Vigning paa Formue til Staten vil falde godt i Traad med, hvad man er vant til med Hensyn til Vigning til Kommunen. Men jeg tilføjer, at der er særlig Anledning til at anerkende, at Regeringen resolut har taget Formuen med og det i et Omfang, som — deri er jeg enig med det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) — ganske sikkert er rigtigt. Der bliver saa ogsaa Lestighed til at afgøre et andet i Folketinget gammelt Strids-